

**U Z N E S E N I E**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **P. D. a spol. pre trestný čin brania rukojemníka spolupáchateľstvom** podľa § 9 ods. 2, § 234a ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí 13.mája 2009 odvolania obžalovaných P. D., R. M. a odvolanie krajského prokurátora v Trnave proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. marca 2008, sp. zn. 1T 16/2005, a rozhodol

**t a k t o :**

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) napadnutý rozsudok **s a z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) vec **sa v r a c i a** Krajskému súdu v Trnave, aby ju v potrebnom rozsahu **znovu prejednal a rozhodol**.

**O d ô v o d n e n i e :**

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 17. marca 2008, sp. zn. 1T 16/2005, boli obžalovaní P. D. a R. M. uznaní za vinných z trestného činu vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších

predpisov (Tr. zák.) a trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), pričom obžalovaný P. D. bol uznaný za vinného aj podľa ods. 3 tohto trestného činu. Trestných činov sa obžalovaní mali dopustiť na skutkovom základe, že

obaja obvinení po predchádzajúcej vzájomnej dohode, v úmysle získať späť od A. G. peniaze, ktoré mu zverili na zaobstaranie elektroniky a ktorú im nezaobstaral dňa 29. októbra 2005 vo večerných hodinách, prišli do miesta trvalého bydliska A. G. v S., kde približne o 21.00 hod. najskôr obžalovaný P. D. zaklopal na okno domu č. X., a keď A. G. okno otvorila, ozbrojený nožom s dĺžkou čepele 20 cm proti jej vôli toto okno pretlačil, vošiel do obytnej miestnosti, priložil ku krku A. G. nôž a prikázal jej, aby si spolu s maloletým synom A. G., nar. X. sadli, že sú jeho rukojemníci a budú spolu s ním čakať na A. G., ktorý mu dlhuje peniaze, opakovane sa im vyhrážal, že keď peniaze nedostane, všetkých podreže, potom privolať mobilným telefónom obvineného R. M., čakajúceho v neďalekom pohostinstve, prikázal A. G. a jej synovi, aby ho vpustili do domu, obžalovaný R. M. po príchode do domu zamkol za sebou vonkajšiu bránu i dvere do domu a spolu s obžalovaným P. D. držali A. G. a jej maloletého syna A. G. v obývacej izbe proti ich vôli až do príchodu A. G., približne do 22.00 hod., pričom tohto po príchode domov fyzicky napadli tak, že ho bili rukami do tváre, škrtili, hrýzli a pchali prsty do očí, v dôsledku čoho mu spôsobili pomliaždenie mäkkých častí hlavy s odreninami kože v temennej oblasti, pomliaždenie mäkkých častí tváre so zakrvácaním do spojivkového vaku oboch očí s krvným výronom v oblasti pravého oka a odreninami kože tváre, povrchovú hryznú ranu ľavej ušnice, podvrtnutej krčnej chrbtice, pomliaždenie a odreniny kože v oblasti chrbta a pomliaždenie mäkkých častí oboch predlaktí, pričom tieto zranenia sú z medicínskeho hľadiska ľahkého charakteru a podľa posudku znalca by si objektívne vyžiadali liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní 1 - 2 týždne, po ktorú dobu by poškodený nebol vážnejšie obmedzovaný v bežnom spôsobe života,

Obžalovaným P. D. a R. M. boli za to uložené tresty podľa § 235 ods. 2, § 35 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, a to obžalovanému D. v trvaní dva a pol roka a obžalovanému M. v trvaní dva roky.

Obžalovaný P. D. bol podľa § 39a ods. 2 písm. a/ zák. č. 140/1960 Zb. v znení neskorších predpisov na výkon uloženého trestu zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému R. M. bol trest podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e/ zák. č. 300/2005 Z. z. (Tr. zák.) súd vyslovil i zhabanie veci, a to 1 ks noža s čiernou rúčkou, s dĺžkou čepele 20 cm.

Podľa § 83 ods. 2 Tr. zák. tiež vyslovil, že vlastníkom zhabanej veci sa stáva štát.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave podali odvolanie krajský prokurátor v Trnave a obžalovaní P. D. a R. M..

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave sa odvolaním domáhal, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaných uzná za vinných z trestného činu brania rukojemníka spolupáchatelstvom podľa § 20, § 185 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 a trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20, § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. účinného od 1. januára 2006, keďže tento zákon je pre obžalovaných priaznivejší a uložil im s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák. tresty odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a obžalovaných zaradil na výkon uložených trestov do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Žiadal tiež, aby odvolací súd vo svojom rozhodnutí vyslovil i trest zhabania veci, a to 1 ks noža s čiernou rukoväťou o dĺžke čepele 19 cm a šírke čepele 3,5 cm. a noža so žltouhnedou rúčkou o dĺžke čepele 8 cm a šírke čepele 1,5 cm so zalomeným hrotom.

Obžalovaný R. M. v písomných dôvodoch odvolania, prostredníctvom svojho obhajcu, po analýze vykonaného dokazovania uviedol, že zo žalovaných trestných činov sa necíti byť vinný, a preto sa domáhal, aby bol spod obžaloby podľa § 226 písm. a/ Tr. por. oslobodený.

Obžalovaný P. D. taktiež odvolanie zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Poukázal v ňom predovšetkým na rozpornosť výpovedí poškodených v ich jednotlivých výpovediach, vo vzájomných výpovediach ako i vo vzťahu k výpovediam ostatných svedkov. Prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného. Rozsudok považuje za predčasný a v podstate nepreskúmateľný, a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že nie sú dané okolnosti odôvodňujúce postup podľa § 253 Tr. por., podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby ktoré odvolaním vytýkané neboli.

Keďže v posudzovanej veci neboli splnené podmienky pre vykonanie nariadeného verejného zasadnutia, odvolací súd podľa § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por. mohol pokračovať na neverejnom zasadnutí, pretože bolo zrejmé, že zistené vady nebolo možné odstrániť ani na verejnom zasadnutí.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je:

- chybný pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, najmä preto, že sa nevyrovnal náležite so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.),
- nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a v podstate je nepreskúmateľný.

Obžaloba krajského prokurátora v Trnave z 27. decembra 2005, č. Kv 76/2005, kládla obom obžalovaným za vinu, že sa konaním popísaným v skutkovej vete obžaloby dopustili trestného činu brania rukojemníka spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 234a ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. a trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Prvostupňový súd po rozsiahlom dokazovaní dospel k záveru, že konaním obžalovaných neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák., ale boli ich konaním naplnené pojmové znaky trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. Okolnosti, ktoré ho k takémuto záveru viedli, rozviedol v dôvodoch rozsudku na strane 11. Konanie oboch obžalovaných právne posúdil, okrem iného teda ako trestný čin vydierania, avšak túto skutočnosť nepremietol aj v skutkovej vete rozsudku. Pri ustálení skutku prvostupňový súd napriek tomu, že v konaní oboch obžalovaných videl iný trestný čin ako krajský prokurátor, pri uznaní viny obžalovaných, skutok automaticky bez vyjadrenia zmeny vo svojom rozhodnutí, prevzal z obžaloby. Zo skutkovej vety rozsudku, naďalej vyplýva, že obžalovaný D. priložil nôž ku krku poškodenej G., prikázal jej i jej synovi, aby si sadli, že sú jeho rukojemníci a čakali s ním na príchod poškodeného G.. Toto konštatovanie skutkovej vety je v zjavnom rozpore s právnym posúdením tohto skutku ako i s dôvodmi rozsudku.

Odvolačí súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že obžalovaní svojim konaním nenaplnili pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu brania rukojemníka podľa § 234a ods. 1, ods. 2 písm. b/, písm. c/ Tr. zák.

Trestného činu brania rukojemníka podľa § 234a Tr. zák. sa dopustí páchatel', ktorý sa zmocní rukojemníka a hrozí, že ho usmrtí, alebo že mu spôsobí ujmu na zdraví, alebo inú vážnu ujmu s cieľom donútiť iného, aby niečo konal, opomenul, alebo strpel.

Objektom tohto trestného činu je osobná sloboda a slobodné rozhodovanie človeka.

Pod pojmom „rukojemník“ zákonodarca mal na mysli osobu, ktorej sa iná osoba zmocní, alebo ktorú iná osoba zadrží a hrozí jej usmrtením, zranením, alebo ďalším zadržovaním, s cieľom donútiť tretiu osobu, aby niečo urobila, aby sa niečoho zdržala, alebo niečo strpela.

„Zmocnením sa“ rukojemníka sa rozumie získanie a vykonávanie faktickej fyzickej kontroly nad inou osobou, vo forme obmedzenia jej osobnej slobody.

Z hľadiska zavinenia, pre naplnenie zákonných znakov tohto trestného činu sa vyžaduje úmyselné konanie páchatel'a smerujúce k tomu, aby donútil niekoho niečo konať, opomenúť, alebo strpieť, a to pôsobením na vôľu inej osoby v pozícii rukojemníka pod hrozbou, že rukojemník bude usmrtený, alebo mu bude spôsobená iná ujma na zdraví alebo iná vážna ujma.

Z výsledkov vykonaného dokazovania nad akúkoľvek pochybnosť vyplýva, že v posudzovanom prípade neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu brania rukojemníka ani po objektívnej ani po subjektívnej stránke. Obžalovaní mali úmysel domôcť sa peňazí, ktoré od nich podvodným spôsobom vylákal poškodený, a keďže tento sa im vyhýbal a nedvíhal telefón, chceli na neho počkať v jeho byte. Ich úmysel a faktické konanie nesmerovalo k zmocneniu sa poškodenej a jej syna v tom zmysle, že by obmedzovali ich osobnú slobodu, teda vykonávali faktickú fyzickú kontrolu nad ich osobami a vyhrážali sa im spôsobom, ako to predpokladá zákon. Okolnosť, že obžalovaní sa po vstupe do bytu poškodeného nezmocnili poškodenej a jej syna ako rukojemníkov, preukazuje napr. spôsob, akým sa v byte chovali (obžalovaný D. sa vyzul, sadol si na gauč, fajčili, pozerali televízor), ale v neposlednom rade i výpoveď poškodenej, keď na priamu otázku obhajcu vypovedala na hlavnom pojednávaní, že pokiaľ bola u nich doma v prítomnosti obžalovaného D., nijako ju neobmedzoval na pohybe (č. l. 251). Aj svedok P. B., ktorý v byte zasahoval ako policajt bezprostredne po incidente vypovedal, že zo situácie ktorá na mieste bola, vôbec nevyplývalo, že by poškodení mali byť držaní ako rukojemníci (č. l. 83). Napokon je veľmi nepravdepodobné, pokiaľ by sa obžalovaní v byte poškodených správali spôsobom popísaným v skutkovej vete, aby po oznámení, že bola na miesto privolaná polícia,

dobrovoľne vyčkali na jej príchod. Urobili tak v presvedčení, že trestnej činnosti sa nedopustili, ale domáhali sa len svojich peňazí .

Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením krajského súdu, že zo strany obžalovaných sa jednalo vo vzťahu k poškodenému o ich legitímnu požiadavku. Poškodený sa síce snažil túto skutočnosť poprieť, avšak jeho tvrdenia, že mu obžalovaní mali opravovať auto a pýtali od neho za opravu vysokú sumu nebolo verifikované. Naopak bolo potvrdené vyjadrenie obžalovaných, že poškodený od nich vylákal peniaze na elektroniku, ktorú im nakoniec nezadovážil a ani peniaze im nevrátil, a to výpoveďami svedkov Š. M., V. D. a M. U..

V tomto smere preto odvolací súd odvoláciu námietku krajského prokurátora považuje za nedôvodnú. Bude potrebné, aby súd prvého stupňa v ďalšom konaní po zrušení veci, po predchádzajúcom dôslednom vyhodnotení všetkých dôkazov produkovaných v tomto konaní, v intenciách ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. a aj v kontexte s dôvodmi, ktoré budú uvedené nižšie, posúdil opätovne, či sa obžalovaní svojim konaním dopustili trestného činu vydierania podľa § 235 Tr. zák., opätovne ustálil skutok tak, aby tento zodpovedal konaniu obžalovaných a mal oporu vo vykonanom dokazovaní a tomu, aby zodpovedala následne i právna kvalifikácia ich konania .

Obžaloba kládla obžalovaným za vinu, že konali po vzájomnej dohode, teda inými slovami, že sa vopred dohodli na konaní, ktoré bolo súdom prvého stupňa ustálené v skutkovej vete rozsudku. Z dôkazov produkovaných v priebehu celého konania však takáto dohoda obžalovaných preukázaná nebola a ani prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia neuviedol dôkazy a skutočnosti, o ktoré takéto svoje tvrdenie premietnuté do skutkovej vety oprel. V tomto smere je rozsudok súdu prvého stupňa nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podobne ako krajský súd má za to, že požiadavka obžalovaných vo vzťahu k poškodenému ,keď chceli, aby im vrátil podvodným spôsobom vylákané peniaze, bola legitímna, avšak tiež sa stotožňuje s názorom, že spôsob ako sa obžalovaní svojho práva chceli domôcť, bol v rozpore so zákonom.

Obžalovaný D. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní (č.l. 56) sám uviedol, že keď poškodenej povedal, že hľadá jej manžela a chce od neho svoje peniaze, táto začala pred ním okno zatvárať, on okno rukami roztvoril, ona sa okno stále snažila zatvoriť, ale jemu sa okno podarilo otvoriť, poškodená začala vieskať ako splašená, kričala o pomoc a pridal sa k nej aj nejaký mladý chlapec. Na základe toho skočil do vnútra, povedal im, aby nekričali, a keď už bol vo vnútri, povedal, že počká na poškodeného. Následne zavolať telefónom spoluobžalovaného, že je vo vnútri a tohto sám vpustil do bytu poškodenej. Obžalovaný D. sa následne snažil svoju výpoveď zmierniť, i keď v ďalších výpovediach už tvrdil, že do bytu poškodenej len náhodne cez okno prepadol. Takejto obhajobnej verzii však neuveril ani odvolací súd. Obžalovaný D. do domu poškodeného G. vnikol násilím proti vôli poškodenej a v tomto dome aj neoprávnene zotrval. Aj keď obžalovaného M. do bytu vpustil cez dvere obžalovaný D., aj tento obžalovaný vnikol do domu poškodeného neoprávnene a hlavne zotrval tam proti vôli poškodenej až do príchodu poškodeného a následne polície. Napokon obžalovaní sami nepopreli, že nemali záujem opustiť byt poškodeného, ale chceli v ňom zotrvať až do jeho príchodu. Takýmto konaním teda naplnili pojmové znaky trestného činu podľa § 238 ods. 1 Tr. zák.

Pri ustáľovaní skutku a viny obžalovaných v tom smere, či sa žalovanej trestnej činnosti dopustili so zbraňou - nožom, sa prvostupňový súd dôsledne nevysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, ale najmä so značne rozpornými výpoveďami poškodených v ich jednotlivých výpovediach, vo výpovediach vzájomne voči sebe, ale i vo výpovediach vo vzťahu k iným svedkom.

Obaja obžalovaní rozhodne popierajú, že by mali so sebou nôž a týmto akýmkoľvek spôsobom poškodených ohrozovali.

Poškodení pri popisovaní manipulácie obžalovaného D. s nožom si významne odporujú. Poškodená G. vo výpovedi v prípravnom konaní (č. l. 69) uviedla, že poškodenému G., teda jej manželovi, sa počas bitky s obžalovaným D. podarilo tomuto z ruky vyraziť nôž, ona ho zodvihla, vybehla von a zahodila ho do predzáhradky. Poškodený G. však vypovedal, že keď udrel obžalovaného hlavou do nosa, nôž mu padol, on ho zodvihol, zobral nôž, obžalovaným povedal, aby si sadli, vyšiel von a nôž zahodil cez otvorené dvere. Manželka

vyšla von zobrať nôž, aby ho schovala, ale nevie, kde ho schovala (č. l. 73). Syn poškodených, svedok A. G. vo výpovedi v prípravnom konaní (č. l. 78) vypovedal, že otec obžalovanému D. vytrhol nôž z ruky a opýtal sa, koho má pichnúť. Otec potom nôž odhodil do kuchyne, on ho zobral do ruky a podal ho mamine, aby ho išla odložiť. Mamina ho odložila niekde von do trávy. Svedok P. B. - člen zasahujúcej policajnej hliadky vo výpovedi uviedol, že po tom ako im bolo oznámené, že obžalovaní poškodených ohrozovali nožom, bola u nich urobená bezpečnostná prehliadka, pričom u nich žiadnu zbraň nenašli. Poškodený G. povedal, že ich ohrozovali nožom, ktorý následne zobral z kuchynskej linky. Ďalší člen policajnej hliadky svedok M. U. vo vzťahu k nožu vypovedal, že pri bezpečnostnej prehliadke u obžalovaného nôž nenašli, poškodená povedala, že tento zo strachu vyniesla na ulicu. Nôž s čiernou rúčkou bol hodený v predzáhradke. Doplnil, že poškodený zobral z kuchynskej linky nejaký nôž a na otázku vyšetrovateľa, či to bol podobný nôž, ktorý mu bol predložený, svedok uviedol, áno mohol to byť dokonca taký istý nôž akoby zo série kuchynských nožov a poškodený hovoril, že s takýmto nožom ho ohrozovali.

Aj keď v priebehu konania, či už v rámci prípravného konania pri vzájomných konfrontáciách, alebo i na hlavnom pojednávaní bola snaha tieto rozpory odstrániť, nie je možné za takejto dôkaznej situácie nad akúkoľvek pochybnosť konštatovať, že obžalovaní nôž priniesli so sebou a týmto poškodených ohrozovali, a to aj s poukazom na výpoveď svedka M. U., ktorý pripustil možnosť, že počas toho ako vyťažovali poškodenú, nôž do predzáhradky, kde bol nájdený technikmi, mohol vyniesť poškodený alebo jeho syn (č. l. 87).

Krajský súd vinu oboch obžalovaných v podstate ustálil na výpovediach poškodených G.. Sám vo svojom rozhodnutí konštatuje, že vo výpovediach týchto svedkov sú rozpory, no napriek tomu uznal, že skutkový stav sa stal tak, ako to poškodení popísali. Súd prvého stupňa však dostatočne neobjasnil, prečo v tej časti výpovedí poškodených v ktorej tvrdili, že boli obžalovanými držaní ako rukojemníci neuveril, ale uveril im, napr. tú skutočnosť, že obžalovaní sa im vyhrážali nožom. Pri celkovom posudzovaní vierohodnosti výpovedí poškodených a tým aj ich dôkaznej sily sa nezaoberal ďalšími zjavne nepravdivými vyjadreniami poškodeného G.. Poškodený tvrdil, že od obžalovaných nezobral žiadne peniaze na zaobstaranie elektroniky, pričom výpoveďami svedkov Š. M., V. D. a M. U. toto jeho tvrdenie bolo vyvrátené. Z odpisu registra trestov poškodeného G. vyplýva, že má sklony

k páchaniu majetkovej trestnej činnosti, a to aj podvodného charakteru. Túto skutočnosť napokon potvrdila aj manželka poškodeného (č. l. 70). Prvostupňový súd sa nezaoberal ďalším nepravdivým tvrdením poškodeného, že obžalovaní mali od barmanky - svedkyne I. B. s nožom žiadať informáciu, kde poškodený býva. Túto skutočnosť svedkyňa vo svojej výpovedi poprela a dodala, že obžalovaný D. je slušný zákazník. (č. l. 100). Pri celkovom posúdení vierohodnosti výpovede najmä poškodeného G. a situácie odohrávajúcej sa v jeho byte, krajský súd dostatočne nevyhodnotil aj výpovede svedkov M. U., B. D., ktorí vypovedali, že poškodený pýtal od obžalovaného D. peniaze s tým, že stiahne obžalobu. Nevyporiadal sa s výpoveďami policajtov zasahujúcich na mieste činu, ktorí vnímali situáciu bezprostredne po čine a vnímali teda aj rozpoloženie ohrozovanej rodiny a vypovedali, že poškodený sa šklábil smerom k obžalovaným a povedal im, že oni budú sedieť 12 rokov a on bude na slobode. V súvislosti najmä s takýmto vyjadrením sa poškodeného, odvolací súd vyslovuje počudovanie, že konanie poškodeného v tomto prípade, teda podvodné vylákание peňazí od obžalovaných, pýtanie peňazí za to, že stiahne ich obvinenie a zranenie, ktoré spôsobil obžalovanému D., ktoré konanie odôvodňuje podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov, ostalo zo strany polície nepovšimnuté. Krajský súd sa nevyporiadal ani so skutočnosťou, že to bol práve poškodený, ktorý prvý napadol obžalovaného D., a to v čase keď tento ho mal ohrozovať nožom a spôsobil mu oveľa závažnejšie poranenie, ako utrpel sám poškodený. Pri posudzovaní vierohodnosti výpovede poškodeného G. ml., súd nezobral do úvahy výpoveď znalkyne PhDr. Z. Š., ktorá bola prítomná pri výsluchu mal. A. G..

S poukazom na všetky tieto skutočnosti odvolací súd považuje rozsudok súdu prvého stupňa v tomto štádiu konania za predčasný, pretože súd nevzal do úvahy všetky okolnosti významné pre rozhodnutie, nevyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach, v intenciách ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por., preto odvolací súd, na podklade podaných odvolaní, postupom podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok a na základe § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil krajskému súdu s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

**V Bratislave 13. mája 2009**

**JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.**

**predseda senátu**

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová